

ישיבה כ"ג

של ועדת החוקה, חוק ומשפט

יום ד', י"ג באלול תש"ט, 7.9.49

רל

הישיבה נפתחה בשעה 9.10

השתתפו: נ ניר, היו"ר
י בדר
מ . בן-עמי
י . בר-יהודה
א . גרג'ור
ז . ורהפטיג
ע . ז'בוטינסקי
י . לם
א . חבור

צ . סבקר - היועץ המשפטי בפועל
מ . פיאמנטה - מחרגם לערבית.

רל.

היו"ר נ. ניר: אני פותח את הישיבה. בשבוע שעבר קבענו

כי נדון היום על החוקה באופן סופי.

בינתיים הועבר אלינו אתמול ע"י הכנסת החוק לתיקון פקודת שחרור בערבות. אני מעמיד אותו על סדר-היום

מ. בן-עמי: אינני רואה כל אפשרות לדון היום על הצעת

החוק לתיקון פקודת השחרור בערבות, היום.

לא כל החברים יודעים כי דנים על ההצעה הזאת. מספר המשחחפים אינו מספיק. שנית: אין לאמר שאם הכנסת העבירה אלינו אתמול הצעת חוק, אנתנו צריכים לדון עליה היום. אינני רואה כל דחיפות בכך. החוק הקיים לא מחייב שופט מוסמך לשחרר בערבות, הוא יכול לסרב. אינני רואה כל הכרח בחוק.

י. לם: אינני רוצה להכנס לעצם העניין אם החוק

הוא חשוב או לא חשוב, הכרחי או לא הכרחי.

איי-אפשר להשמש בנימוק שהחוק הוא לא חשוב כדי לדחות את הדיון, כי אתמול, בניגוד לדעתי, קבלנו הוראה מהכנסת לדון בחוק כדבר דחוף. הכנסת ויחרה על 48 שעות לפני הדיון, כי היא חשבה שזה דבר חשוב. אין לנו כל זכות, לדעתי, להגיד כי איננו רוצים להכנס לדיון בחוק הזה. הנימוק של חבר הכנסת בן-עמי, שהחברים אינם יודעים, אינו נימוק, כי חובת החברים להופיע בישיבת מליאת הכנסת, ושם הוחלט על כך. אני מבקש לדחות את הצעת בן-עמי ולהכנס לדיון על החוק.

ז. ורהפטיג: עוד נימוק נוסף לנימוקים של החבר לם: כל

עצם הבאת החוק הזה היא רק בגלל האפקט

הפסיכולוגי, כעין חגובה נגד המעשים אשר נעשו בזמן האחרון. האפקט הפסיכולוגי יהיה רק אם מקבלים זאת מיד; אם דוחים זאת לחדשים - הדבר

רל.

ועדה חוקה, חוק ומשפט
7.9.49
ז. ורהפטיג

מאבד את ערט .

י. בדר: הסכמנו לדחות את פגרת הכנסת בגלל דברים

דחופים, וקודם כל בגלל החקציב. אחרי כן

בא חוק חינוך חובה, חוק שירות בטחון, חוק הנכים. אני חושב שאין איש

בכנסת אשר חושב שהחוקים האלה אינם דחופים. אך העובדה שאנחנו עדין

יושבים, אינה יכולה לשמש תירוץ לזה שנכנס לדיון על דברים שאינם

דחופים. אני מציע לחות את הדיון בחוק זה עד לאחר הפגרא.

היו"ר נ. ניר:

הצבעה

בעד דחית הדיון בחוק לתיקון פקודת שחרור בערבות - 3.
נגד .

- 4.

ההצעה לדחות את הדיון לא נחקבלה.

חוק לחיסון פקודת שחרור בערבות

י. בדר: אני מבקש לפתוח בדיון כללי על החוק.

היו"ר נ. ניר: אני חושב כי נקבל את ההצעה בחנאי שכל אחד

מאתנו ידבר רק פעם אחת בהגבלה של זמן.

(י. בדר: אינני יכול לקבל הגבלה)

ה צ ב ע ה

ההצעה להגביל את הזמן של כל נואם
ל-10 דקות -

מ ח ק ב ל ת.

י. בדר: אני לא אשתתף בישיבה הזאת, כי אני חושב
שזה שיא של אי-לויאליות לעשות הגבלה כזאת.

היו"ר נ. ניר: בהסכמתכם, אם יחסרו לחבר הכנסת צמח מר בדר
כמה דקות, אתן לו (י. בריהודה אני אחנגד).

י. לם: הערה כללית: אינני מבין איך העניין הזה הוגש
או התעורר בוועדת הכנסת. אין זה שייך לוועדת
הכנסת וטוב תעשה ועדת הכנסת אם לא תתערב בעניינים שאינם בסמכותה והיא גם
אינה מבינה אותם.

לעצם החוק. אני מוכרת להגיד כי החוק הזה נוסח

קצת בפזיזות, ואם קיימת פרובלימה מסוימת בחופעה של עבירות פליליות מסוג

מסוים, אסור לנו, אגב אורחא, להכניס לחוקים דברים שאינם קשורים כלל עם

הפרובלימה הזאת. יש חוק כללי בעניין שחרור בערבות, אשר מאפשר שיקול די

יעיל בענייני שחרורים, כל זמן שלא משנים את הפרוצדורה הפלילית באופן יסודי.

לפי סעיף 10 של פקודת השחרור בערבות יש לשופט תמיד אפשרות לשחרר או לטרב

שחרור. אם אנחנו רוצים להכניס סייג, מתי השופט ישחרר ומתי לא ישחרר, נעשה

פאשא זאת כאשר נדון על כל הפרוצדורה הפלילית והחוקים הקשורים בה. אמור לנו להכניס כאן סייג מבלי להחשב עם הפרוצדורה.

אני מבין כי יש הכרח פסיכולוגי בקשר עם המקרים שקרו בזמנים האחרונים, לעשות משהו, אך אם כך, החוק צריך לטפל רק באותם הדברים.

לדאבוני אני מוכרח לקבוע כי סעיף (ג) על

התיקון המוצע מרחיק לכת, כי פרק י"ז דן לא רק בעניין של אונס או נסיון לאונס, אלא גם במקרים שונים אחרים אשר לגביהם אין הצדקה מוסרית למסור למשטרה את הסמכויות המוצעות. בעניין של אונס בדרך כלל לא היה דרוש תיקון, כי העונש על עבירה כזאת נקבע ל-10 שנים, ובמקרה כזה השופט לא יכול לשחרר/ אך לגבי נסיון של אונס העונש המקסימאלי הוא שבע שנים, ואז אפשר לקבוע שגם במקרה זה אי אפשר לשחרר בערבות.

אני מציע שהחוק יקבע רק לגבי מקרים של

אונס, ועל מעשים מגונים נגד נערים ונערות.

סעיפים (א) ו(ב) של החוק הם מסוכנים

מאוד, כי הם הולכים בקו של הפרוצדורה הקונטיננטאלית, ומי שהיה קשור עם הפרוצדורה הקונטיננטאלית יודע כי הסעיפים האלה נחננו אפשרות למשטרה ולתביעה להחזיק את חדשים ואפילו יותר משנה, במאסר. הסעיף הזה נותן אפשרות להחזיק אדם במאסר לא רק 15 יום, כי אפשר להמשיך בזה גם יותר משלושים יום בהסכמת היועץ המשפטי. כל הכבוד ליועץ המשפטי, אך היות והיועץ המשפטי הוא במשפט והוא החובע, הסכמת היועץ המשפטי היא הסכמת פורמאלית. אינני מוכן לדון בסעיפים אלה אגב אורחא, נגיע לחוק השחרור בערבות, ולפרוצדורה איך לעשות את חקירה המוקדמת ואת ההכנות לחקירה המוקדמת - ואז נדון על הסעיפים.

רל.

צ. בקר: ביחס לנוהג אצל היועץ המשפטי להאריך את תקופת המעצר, אנחנו מקפידים מאוד בענין זה ומסרבים להאריך בכל מקרה. מתקבל אולי הרושם כאילו היועץ המשפטי מאשר הארכת תקופת המעצר באופן שיגרוח, וזה בדיוק להיפך. אנחנו מקפידים מאוד לא להאריך את תקופת המעצר אלא אם ישנן סיבות מספיקות לכך. לכן, התקופה המקסימאלית היא שלושים יום.

י. בדר: אני מסכים כי בקשר עם המקרים שקרו בזמן האחרון כדאי לעשות איזה שהוא חידוש בתקיקה, אשר יהיה בעל השפעה כלפי חוץ. אם ידיעה בעתון כי נעשה משהו גם בשטח החוקי, והחוק במקרה זה יותר חמורה, עלולה להשפיע על אנשים לטובה - אין לי התנגדות.

מה המצב היום: לפי סעיף 4 של אותו חוק אשר אנחנו רוצים לשנותו, אסור לשופט השלום להסכים לשחרר בערבות בכל מקרה שהעונש על הפשע הוא 10 שנים ויותר. אולי מישהו יאמר כי לא תמיד הפשעים שלגביהם אנחנו רוצים להחמיר הם פשעים של אלימות. אני מסכים בהחלט להוסיף החמרת העונשין גם במקרים שנקבע אותם, ז"א: במקום שבע שנות מאסר לקבוע 10 שנות מעצר גם במקרה של נסיון למעשים כאלה. סעיף (ג) הוא רחב יותר מדי והוא כולל עבירות קלות אשר אין להן קשר עם המקרים האחרונים. הסעיף משאיר את ההחלטה, למעשה, בידי המשטרה.

אני חושב כי כולנו מעונינים שחיה לשופט סמכות מלאה לא לשחרר בערבות, והסמכות הזאת קיימת בחוק. אך אינני חושב שאנחנו מעונינים שהסמכות הזאת תוגדל ושלא תהיה אפשרות לאינסטנציה גבוהה לבקר את הענין.

אני מציע להחמיר את העונש בעד נסיון לאונס ולהוסיף

לסעיף 4. בפירושים. כי בכל המקרים הכלולים בסעיפים האלה. יחשבו בזה

רל.

כ"קריימס אוף ויולנס"; אפשר להכניס זאת גם לתוך החוק.

י. בריהודה:

גם אם אסכים כי לכל העבירות חוץ מאלה הקשורות

באופן ישר לעניינים של עבירות מיניות, יש צורך

בהחמרה, אני נגד הכנסתם בחוק אחד. כאשר אנחנו מציעים משהו יוצא מן

הכלל בקשר עם תופעה יוצאת מן הכלל, זה לא יכול להיות תקדים לדברים

אחרים שקשורים בו. גם אם אסכים לסעיפים (א) ו-(ב), אציע להכניס

חוק או תיקון לחוק, בנפרד ולא במשך עם העניין הזה. וגם כאן אמרנו:

רק לששה חדשים, כי אין זה תקדים, רק לחקופה מסוימת, כיוצא מן הכלל.

לכן אני מתנגד לסעיף (א) ו-(ב) מבלי להתחשב ~~אם~~ זה נכון או לא נכון.

בקשר לסעיף (ג). כאשר קבענו את פרוק"א דנו

בועדת המשנה על החוק, לא קבענו את פרק י"ז, כי אם מסרנו זאת ליועץ

המשפטי. עכשיו אני רואה כי צריך להוציא מפרק י"ז רק את הסעיפים:

152, 154, 157, 158, 159, ואולי גם 153, אינני יודע. אני מבדיל בין

נוסח האומר: ישוחרר למי המלצת קצין - שאינני מסכים לו אף פעם -

ובין נוסח האומר כי אם הקצין המנהל את החקירה מודע לשופט שהוא

משועשע בטוח, על יסוד החקירה, שיאשימו את אותו אדם.

אין כאן הצעה להגדיל את העונש על עבירות כאלה,

ואני חושב כי צריך היה לעשות זאת. לולא הייתי חבר בסיעה, הייתי

מציע דבר מאוד מרחיק לכת בעניין זה: /אדם אשר הוכח שעשה מעשה אונס
לגבי

פעמיים, הייתי דורש עקירה. אך אני ב"כ של סיעה, וסיעה לא דורשת זאת,

לכן אינני יכול לעשות זאת. על כל פנים, אני מאוד בעד החמרה העונשים.

גם את החמרה העונשי הייתי מציע רק באופן זמני, לחצי שנה. אינני

יודע אם נספיק להעביר זאת; לו היה לנו עוד שבוע זמן, הייתי מציע

כי נהיה אינציטורים בעניין זה.

רל.

א. תבונה:

שמענו כבר את חוות-דעתם של שלושה מחברי הועדה.
כמעט כולנו באופוזיציה גבורה לחוק הזה, חוץ מאשר
לסעיף (ג). אולי כדאי לשמוע את דעת ב"כ משרד המשפטים, מה היה הנימוק
להבאת החוק בצורה זאת, ואז אולי נקמץ בויכוחים.

צ. בקר:

לדאבוני אני במצב קצת קשה: את החוק הזה ראיתי
בפעם הראשונה אתמול בבוקר. אינני יודע מה הניע
את מר שפירא להגיש את ההצעה הזאת. מן הדיון בכנסת אני רואה כי מר הררי
הסביר לחברי הכנסת את הצעת החוק.
בשלב זה אני רוצה רק להדגיש כי הכלליות של סעיף
10(1) נשאת בדיוק כמו שהיתה. כאן ישנן רק דוגמאות, וישנו רמז לשופט
השלום כי מותר לו לסבב שחרור במקרים אלה. אך הסמכות של שופט השלום
לא צעצע להעניק שחרור או לסבב להעניק שחרור, נשאת כפי שהיתה.
אני רוצה להפנות את חשומה לבכם לסעיף 11(2).
כאשר השופט משחרר בערבות, הוא יכול במקרים הנזכרים בסעיף (א) ו-(ב)
לבטל את השחרור. לכן אין כאן שינוי גדול.

ז. ורהפטיג:

אני מסכים כי החוק הזה בעצם לא מחדש כלום, בעצם
השופט יכול היה לנהוג כך עד עכשיו. במקום לתת
לשופט הוראה או הכבר איך הוא צריך להתנהג בימים כאלה, רוצים לעשות
זאת בצורת חוק. כאשר משהו השתנה, השופט צריך לדעת בעצמו איך להתנהג
בקשר עם מעשי אונס. חכמת חיים צריכה להיות לשופט, ואם אין לו - כלום
לא יועיל. בעצם הייתי אומר כי החוק הזה - תסלחו לי - מצחיק. אין בו
כל חיקון למצב. אך מכיון שכבר הביאו הצעת חוק, קשה להתנגד.
אני מסכים לדעת החברים אשר אמרו כי צריך למחוק
את סעיף (א), מפני שהוא כלול בסעיף 10 וגם מפני שהוא לא שייך לענין
אשר למענו אנתנו מחוקקים את החוק הזה.

ר.ל.

לסעיף (ג). בקשר עם הערת בר-יהודה: לא אלה

האמצעים להלחם במעשי כאלה, אלא ע"י תיקון מוסר וצניעות. היום ההבדל בין אונס ומפתה הוא קטן מאוד. התיקון שהציע בר-יהודה הוא ענין של השפלת כבוד האדם.

לעצם הסעיף. לא צריך להכניס את כל הפרטים, אלא

להגיד כי סעיפים אלה ואלה, דינם יהיה כדין פשעים הנזכרים בסעיף 4. סעיף 4 מוציא מן הכלל שורה של פשעים אשר עליהם יכול השופט לחת את הערבות לא ע"י 'למג'יסטרייט" אלא אחרי הקירה. אפשר לנסח זאת.

אני מתנגד לזמניות בענין זה, אם להרחיב - להרחיב

בדרך כלל. אם כעבור שנה יתברר שהמצב השחנה, נשנה אלקהוק.

אני סבור כי סעיף (ב) מיותר.

את סעיף (ג) אני מציע להרחיב, ע"י הרחבת סעיף

4 לא רק לסעיפים שהזכרו פה; אני מציע להוסיף את סעיפים 152, 153, 154, 155, 157, 158, 159, 161, 162, 163, 167, 170.

עד כמה שהבנתי כוונת החוק היא לעשות רושם על אלה ע. ז' בוטינסקי:

העומדים לבצע פשע מסוג זה. ספק בעיני אם החוק יצליח להשיג את מטרתו. הפושע עושה תמיד את החשבון שלא יחפס, ואם הוא ייתפס, השאלה אם יוציאו או לא יוציא אותו בערבות, רחוקה מאוד ממחשבתו. אני חושב כי פחרון הבעיה הוא בהחמרת העונשים, ואז - כפי שנוכחנו - נפתרה כמעט באופן אוטומטי בעית השחרור בערבות. אינני יודע באיזה אופן יכולה הועדה הזאת להיות יוזמת של החמרת העונשים, אך הצעתי היא כי נקח את היוזמה ונחפש דרך להחמיר את העונשים במקרים כאלה, במקום החוק המוצע.

צדק מר ערי ז' בוטינסקי כי לא החוק הזה יקבע לגבי מ. בן-עמי:

עשית פשעים מסוג זה. מצד שני אינני רואה בחוק חומצ המוצע כל תיקון לגבי החוק הקיים, חוץ מאשר נוסחאות ופירושים. במקרה זה,

רל.

כאשר החוק אינו מפרט, הוא כולל יותר מאשר אם הוא מפרט.
שנית: בדרך כלל יש לי דעה לא טובה על המשטרה.

אינני יודע את הסיבות לכך, אך אני יודע כי השוטרים מטיבם מפריזים ונוהגים לראות בתפיסת עברייני - ולו גם מדומה - נצחון ופרסטיג'ה. לכן עלולים השוטרים במקרים רבים לבוא לידי עשיית מעשים שאינם כשורה, לגבי אדם שיחכן מאוד שהוא חף מפשע. אני גם לא מוכן להאמין לנשים, והן לא מעט מעלילות, מסיבות שונות. בחוק הזה אנחנו עושים פשוט צחוק מעצמנו, אם אנחנו באמת מאמנים כי הציבור יראה בחוק הזה חיקון למצב. הציבור יראה בזה משהו תמכוון לשרירות, לאותה מגמה שהולכת ומפלסת לה נתיב בחיינו, אם זה על רקן של בטחון או הרגעת הרוחות. המסקנה מן המצב שנוצר היא שצריך לחקן את המצב החברתי במדינה.

הי"ר נ. ניר:

איננו מתכוונים בחוק זה לעשות מה שהוזכר בדברי ורהפטיג: לחקן את כל המידות בכל העולם. כל הדברים שהזכיר ורהפטיג הם דברים רעים, אבל זה לא שייך לענין שאנחנו מטפלים בו. לשם הענין של אונס, הייתי לוקח רק את סעיף 152. אני מתכוון לאונס ומעשה-סדום. אני מוכן להסנים גם נסיון לאונס ולמעשה סדום, בחנאי שעם הבאת החוק לכנסת נפנה לממשלה להכניס הצעת חוק להסמרת העונשים.

צ. בקר:

כפי שאמרתי יש בידי השופט סמכות מלאה להעניק או לסרב להעניק זכות שחרור בערבות. כאן בא המחוקק לרמוז לשופט: אמנם יש לך סמכות מלאה, אלא שמקרים אלה מותר לך לסרב, היינו - אתה צריך לחשב שבמקרים אלה תסרב. אמנם נכון שאדם המתכוון לעשות מעשה כזאת לא חושב אם כאשר יתפס, ישחרר או לא ישחרר בערבתו. אך יש כאן סיבה אחרת: השארת אדם כזה במעצר באה כדי למנוע עשיית מעשים דומים בעתיד, אם חושבים כי הוא עלול לטעוה חטויה ראלה ראשר ישחרר רטררוה.

רל.

אשר להצעת ורהפטיג לחיקון סעיף 4, עלי להדגיש כי בהצעה זאת יש איסור מוחלט לשחרר בערבות, ואולי זה מרחיק לכת במקרים כאלה. כל הדיון הזה הוא בפני שופט שלום, כי אין מעבירים זאת לשופט המחוזי. (י. לם: אם כך, אתם יכולים להעביר את כל העניין הזה בפני בית משפט מחוזי ואל חביאו עניינים כאלה בפני שופט שלום.) אם אחם רוצים לצמצם את החיקון של סעיף 4 רק לפי סעיפים 152, 153, שיהיה הכרח להביא זאת בפני בית-משפט מחוזי - אפשר לקבל זאת. במקרה כזה שופט שלום לא יוכל לשחרר בערבות, אך בית המשפט המחוזי יוכל לעשות זאת. אך אם אחם חושבים כי סירוב לשחרר בערבות לא מבוא תועלת - הרי אין בכך כל חיקון.

היור"ר נ. ניר: אני חושב כי כולם מסכימים שחוץ מסעיף (ג) כל החוק מיוחר.

מ ת ק ב ל.

ההצעה להכניס חיקון בסעיף 4 ביחס לכמה סעיפים

סעיפים -

מ ת ק ב ל ס.

לאחר שנקבע באיזה סעיפים להכניס חיקון, האם

יש הסכמה לפנות אל הממשלה בדבר החמרת העונשים? (מ. בן-עמי: אני מסתייג מזה). עד כמה שאני יודע, בנוגע למשאלות אין הסתייגות בכנסת, כי משאלה לא מחייבת. נאמר כי זאת משאלה רוב הועדה.

מ ת ק ב ל.

השאלה היא ביחס לאיזה סעיפים לתקן את סעיף 4.

בסעיף 152 אני מציע לתקן רק את סעיף-קטן (1) $\frac{3}{4}$

י. לם:

ר.ל.

אני מחנגד לחלוקה הסעיף 152. כל חלוקה תתפרש כאילו לגבי החלק השני - לא איכפת לנו. (י.ל.ל: אני מסתלק מהצעתתי).

ז. ורטהיימג:

אני רוצה להזכיר לכם את ההיסטוריה של הסעיף

י. בדר:

התה: הייתה לנו באירופה מלחמה קשה בה עמדו כל הגורמים המתקדמים נגד צורה עבירה זאת אשר לא קשורה באונס. בגרמניה, בחקופת ויימרק, בטלו את העביר הזאת אחרי מעשה אוילנבורג המפורסם, ואחר ממעשיו הראשונים של היטלר היה להחזיר זאת.

באופן הגיוני צריך היה להוציא את החלק השני,

היו"ר נ. ניר:

אך כיון שמביאים זאת בצורה הסתייגות, וכדי שהדבר לא יובא לכנסת, הייתי מציע לחברים שמציעים לחלק את הסעיף להסכים להכניס את כל הסעיף.

אני שומר לי זכות הסתייגות.

י. בדר:

האם אי אפשר לאמר באופן כללי: בכל המקרים בפרק י"ז אשר לגביהם העונש הוא מחמש שנים

א. גרג'ורקה:

ומעלה?

היו"ר נ. ניר:

תשובות

בעד הוצאת החלק השני של סעיף 152 - 4.
נגד - 4.

ההצעה להוציא את החלק השני של סעיף 152 לא תתקבלה.

ר.ל.

הינו"ר נ. ניר:

ההצעה לכלול בסעיפים אשר לגביהם יהיה
תקון בסעיף 4, אח סעיפים 153, 154 -

מ ת ק ב ל. ת.

האם יש הסכמה לכלול גם את סעיף 157?

י. בדר:

בסעיף זה כלולים כמה מקרים. המקרה

הטיפוסי הוא שאיש ניגש לאישה בחוב והיא

אומרת שהתקיף אותה, קוראת לשוטר, והאיש יושב בבית-סוהר; או איש
רוקד עם אישה, ומנשק לה, כביכול נגד רצונה. הדברים האלה הם כבר פשעים
לפי סעיף 157, וזה מאנגליה היה מקור לשנטדוח בלי גבול. אינני מציע
להשמיט את הסעיף מספק החוקים, אך אינני חושב שיש לזה איזה שייכות
למקרהם שאליהם אנחנו מתכוונים.

י. בריהודה:

למעשה, לגבי כל מקרה אונס שלא הצליח קשה

מאוד לאמר מה זה בדיוק. במקרה שיש הרבה

עדים, אפשר להאשים אתם בנסיון לאונס. במקרה שאין עדים, זה על כל פנים
שימוש בכוח למעשה מגונה. וברוב המקרים אין עדים. אם לוקחים זאת בחשבון,
ז"א שבכל מקרה שלא הייתה פרובוקציה למפרע מצד המשטרה אשר סידרה את
הענין בצורה שאפשר להוכיח את כל הפרטים - אי-אפשר יהיה להאשים את
אותו אדם. הצעתנו בכל זאת לא אומרת שאי-אפשר בכלל לשחרר בערבות,
אלא שעל אותו אדם ללכת לביה"ד המחוזי. הדבר הזה פירושו: בדיקה
מיוחדת מחוץ גרונה להחמיר.

מתליטים: להכליל את סעיף 157.

היש התנגדות להכללה סעיף 159?

הינו"ר נ. ניר:

רל.

י. בדר:

זה הרי אפילו לא פשע! מה אתם עושים?

(י. בר-יהודה: אני מוכן להכפיל את העונש

על מנח שחיה בטוח כי זה פשע). זה בכלל לא מתאים למעיף 4 כי זה לא
בא לבית-משפט מחוזי.

ז. ורהפטיג:

אני סבור שזה הוא המקרה הטיפוסי, ופה אנחנו

צריכים ככל האפשר להחמיר. לדעתי זה אחאט

החטא הגדול ביותר באוחו פרק. זהו הסעיף בנוגע לילד ולילדה, וע"י
מעשים אלה מקלקלים את הילד והילדה. המעשים האלה היו נפוצים בזמן
האחרון, כי כאן יש ענין עם אדם שלא יכול להחנגד. לכן אני בעד כל
החמרה אפשרית.

צ. בקר:

אני בדעה של מר בדר, שמעיף 4 לא מתאים. מה

תהיה התוצאה אם לשופט שלום אמור לשחרר

בערבות? אם לא מעבירים זאת לבית-משפט מחוזי, אדם כזה בכלל לא יכול
לקבל שחרור בערבות. (י. לם: מדוע לא תעבירו לבית-המשפט המחוזי?)

היו"ר נ. ניר:

האם אי-אפשר לכלול את סעיף 159 בחוספח

משאלה ליועץ המשפטי, בדו"ח שלנו, שבמקרים

פאלה אנחנו ממליצים להעביר את האנשים האלה לבית-המשפט המחוזי.

ז. ורהפטיג:

סעיף 4, אומר: "בכל אוחו מקרה (שהשופט

לא יכול לשחרר) בקשה לשחרור בערבות יכולה

להיעשות בכל עת לפני שהוא מובא למשפט, ע"י נשיא בית-המשפט אשר שם

יהיה המשפט או שהיה באופן רגיל יכול להיות לו היה הנאשם מובא לדין".

ר.ל.

היו"ר נ. ניר: מה יהיה המצב היורירי אם נכניס את סעיף 159, וברו"ח שלנו בכנסת נמליץ בפני היועץ המשפטי להעביר מקרה כזה לבית-משפט מחוזי?

צ. בקר: אי-אפשר לחייב זאת מראש. מבדילים בין "מגיסטרייט" ובין "טרייל קורט". למעשה מש מוצא מכל זה: אפשר לשכנע את שופט השלום שלא ישחרר במקרה צאא כזה. (י. בריהודה: אח אוהו שופט-שלום שנחן שבועיים מאסר?)

ז. ורהפטיג: אעפ"י שאני בעד הכנסת הסעיף, אני מוותר על זה בגלל הקושי היורירי.

היו"ר נ. ניר:

ה צ ב ע ה

בעד הכללת סעיף 159 - 3/4
נגד = .4

מחליטים לא להכליל את סעיף 159

ע. ז'בוטינסקי: אני שומר לי זכות הסתייגות; אחיעץ עם סיעתי.

י. בדר: אני מבקש לשמור לי זכות הסתייגות ב-152(2), וב-157.

היו"ר נ. ניר: האם נחחיל להחוכח על זה בכנסת? אני מציע ומבקש מהחברים לא להסתייג בחוק זה.

החברים מוותרים על הסתייגותיהם.

ר.ל.

מתלימים: להכנים אח החיקון לגבי
הסעיפים 157,154,153,152.

להשמיט אח הסעיף האומר שהחוק
יהיה רק לששה חדשים.

י. לם:
אני מצעע שיו"ר הועדה יזכיר את הסעיף הזה,
ויאמר כי אם לא הכנסנו אותו, ה באמצע
הועדה ^{הש} שגם במקרים אלה יש להחמיר בשחרור בערבות.

היו"ר נ. ניר:
אולי נאמר כי צועדה היחה דעה שיש להכנים
גם את סעיף 159, אך מחוך קשיים יורידיים
לא מצאנו אפשרות לעשות זאת. (ז. ורהפטיג: אם תאמר זאת, יקומו וישאלו
מה זה סעיף 159, וחצטרך להסביר. אני מתנגד לזה.) (ע. ז' בוטינסקי: אם
יזכירו כי לא הכניסו מנימוקים יורידיים, אשמור לי הסתייגות). אם כך,
לא תהיה הודעה.

מתקבל.

הישיבה נסתיימה ב-11.20.